

opusdei.org

# Rémi, mannen som gör allt.

Rémi är numerarie i Opus Dei. Det apostoliska celibatet som han lever i, ger honom möjlighet att vara tillgänglig för att sköta ett studenthem och en ungdomsklubb, och mycket annat därtill.

2011-07-04

**Rémi, du är lärare i teknologi. Du bor i Strasbourg. Du är celibatär medlem i Opus Dei. Du har vigtt ditt liv åt Gud. Kan du förklara en**

## **sådan vigung och säga hur detta blir konkret?**

Att jag vigt mitt liv åt Gud är ett svar på en kallelse som jag kände för redan mer än 20 år sedan, då jag fortfarande studerade; den konkretiseras av min ansträngning att behaga Gud i det dagliga livet, i allt jag gör, i mitt yrkesliv, i mitt familjeliv, i mitt föreningsliv och i mitt sociala liv etc. Det är upptäckten av enkelheten i förhållandet till Gud, som övertygade mig, när jag var 21 år, och jag försöker sedan dess vittna om det i min omgivning. Andan i Opus Dei är på samma gång mycket rik och mycket enkel: att finna Gud i vardagen och att umgås med honom; jag ägnar en stor del av min fritid till att vara ett eko av detta budskap.

Dessa ord av den helige Josemaría, skrivna i "Vägen" [\[1\]](#) slog mig särskilt, när jag trodde, att det å ena sidan fanns tro, bön och å andra

sidan de mångahanda sysslorna och bekymren i livet... Nej, Gud är intresserad av allt som intresserar oss! När jag förstod detta, lärde jag mig leva i hans närvaro, att tala med honom och att anstränga mig för andra genom att ge dem åt Herren.

**Under loppet av din dag brukar du be och tala med Herren. Kan du tala med oss om din förtrolighet med Kristus?**

Jag anstränger mig att leva i hans närvaro, att tänka på Honom, att tacka Honom, att be Honom om förlåtelse – för mina och andras synder – och på sådant sätt ”trösta” Honom, att säga Honom att jag skulle vilja vara bättre, att be Honom om hjälp - om nåd – för många som omger mig etc. I början kan det tyckas svårt, men det är en fråga om träning – på samma sätt som man ibland använder minneshjälp. Och sedan blir denna ansträngning

alltmer förminskad, ty det är en fråga om kärlek: när man älskar en person mycket (sin make eller till exempel sina barn), tänker man lätt på henne, och man skulle tycka om att tala med henne, om hon befann sig helt nära; nåväl, det är likadant med Gud, med Kristus och till och med svårare, eftersom Han alltid är närvarande vid vår sida, beredd att lyssna på oss. Min dag är översäddad av speciella ögonblick, som jag offrar åt Honom, eller snarare som Han offrar åt mig; de är verkliga möten! Särskilt mässan, morgonbönen, bönen till hans mor Maria - rosenkransen, aftonbönen ... Det väsentliga i mitt liv är att älska Gud mer än allt annat: det är värt att ta sig tid att be, vår lycka beror också på det. Det hjälper också att få den nödvändiga distansen till det som händer och att se saker och ting så mycket som möjligt i realiteten, sådana som Gud ser dem.

**Till det yttre liknar ditt liv mycket de andra unga lärarnas liv, Det innebär lika oundvikligt de kännetecken som hör samman med din kallelse. Kan du beskriva dem för oss och förklara för oss hur du upplever dem?**

Ja, som varje lärare som älskar sitt yrke, sköter jag min undervisning, pedagogiken, särskilt relationen till eleverna. På grund av min kallelse ställer jag stora krav på mig själv; för att bli helig räcker det inte att be och att vara älskvärd, man måste också arbeta så mycket som möjligt, och mitt arbete består av att undervisa och uppfostra, Jag försöker också se Kristus i mina elever: var och en är älskad av Honom, mer än hela universum, vilka hans goda egenskaper eller fel än är. Varje själ är en skatt, som inte har något pris; det hjälper mig att i grund och botten respektera eleven, att ställa krav på honom inte bara i hans arbete utan

även i hans uppträdande och särskilt i hans respekt för den andre som han visar. Medan jag undervisar i teknologi försöker jag också roa mina elever: det är en pedagogisk teknik men det är också ett bevis på intresset jag hyser för dem; man lär sig hellre när man ler, och den goda stämningen i klassen gynnas av gott humör. Ja, det är verkligen viktigt att gå så långt ibland att man är som en pajas för att ge en trevlig stund åt en elev, som kanske just då har allvarliga problem.

Du ser, jag säger inget komplicerat: allt detta är inom räckhåll för varje kristen, men kallelsen som uppmuntrar och ger mig stöd i min pedagogiska uppgift driver mig också att lära mig att överträffa mig i tjänsten för andra. Och jag upplever det som en nödvändighet: min chef är inte bara en minister, det är framför allt Herren!

**På din lediga tid har du ansvaret för en ungdomsklubb. Vilket är projektet i din klubb och hur omsätter du det i praktiken?**

Projektet i vår ungdomsklubb är att hjälpa föräldrarna i deras uppgift att fostra, att arbeta för en utbildning för att få ungdomarna att växa upp: aktiviteterna är utformade i den riktningen. På klubben idrottar barnen, gör olika modeller, lekar och utflykter... men det är likväl inte någon fotbolls- eller tennisklubb och inte heller ett centrum specialiserat på modellbygge. De studerar och vi hjälper dem i deras skolarbete, men det är ingen skola. Vi försöker endast att hos dem utveckla mänskliga och kristna dygder genom sunda och vanliga sysslor för pojkar i dessa åldrar.

Utbildningen försiggår inte bara genom undervisning eller en kort bön, eller med ett personligt samtal

med var och en, utan även genom alla andra aktiviteter: vi vistas tillsammans några timmar av eftermiddagen, och vi anstränger oss att förmedla mänskliga och kristna dygder även på idrottsplatsen, i ateljén... till exempel genom att kräva ett gott förhållande mellan dem, genom den omsorg som man lägger ned på tillverkningen av en modell, att ordna in verktyg på sina platser, möjligheten att skaffa sig vänner, etc. Upptäckten att man kan offra allt åt Gud – sina ansträngningar till sällskaplighet, tjänande, till iver i arbetet, till koncentration i studier... Den utgör ofta grunden till stora framsteg i den personliga utvecklingen.

## **Vilka är Opus Deis roll och bidrag till klubben?**

Opus Dei är ansvarig för den andliga utbildningen: prästen, en ledare och jag är medlemmar i verket; andra

vuxna eller ungdomar hjälper oss med mera materiella uppgifter. Budskapet från Opus Dei är möjligheten att försöka nå heligheten i vardagens alla hyfsade aktiviteter: det vänder sig också till alla. Det vänder sig alltså även till dessa ungdomar som besöker klubben och till deras familjer. Tydligen tar var och en emot det på sitt sätt och kan fritt omsätta det i praktiken: somliga kommer så småningom att begagna den andliga utbildning, som föreslås för de äldsta eller för vuxna, att delta i en reträtt, ha ett allvarligt samtal med prästen, etc. Andemeningen hos Opus Dei – att söka helgelsen mitt i världen är en skatt som vi inte kan behålla för oss. Vi försöker att levandegöra den så mycket som möjligt och att låta den gå vidare genom vårt exempel.

[1] Man måste göra klart för sig att Gud ständigt är nära. Vi lever som om Herren vore där uppe, långt

borta där stjärnorna lyser, men vi tänker inte på att han alltid finns vid vår sida.

Han finns där såsom en kärleksfull fader. Han älskar var och en av oss mer än alla världens mödrar förmår älska sina barn - för att hjälpa, leda, välsigna ... och förlåta oss. (...) Vi måste låta oss genomträngas och uppfyllas av tanken på att Herren verkligen är vår Fader, fader alltigenom, som står vid vår sida och är i himmelen. (S:t Josemaría, *Vägen* nr. 267)